

Albert Bover

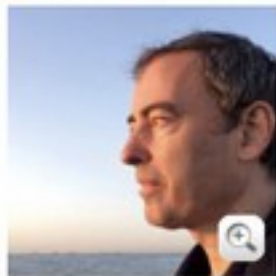
Un bon intèrpret ha de ser un xaman, comunicar en un altre pla.

La tònica dominant

+ Altres publicacions

0

Si sou amants del jazz, per força coneixereu l'Albert Bover. Format en la tradició clàssica a Barcelona i en jazz a Nova York, l'haureu vist tocar als principals festivals i sales de concerts del país, sol o en formació de duo o trio amb altres grans de l'escena jazzística. Hiperactiu a les xarxes i a la vida en general, l'Albert és un lector àvid, un viatger infatigable i un comentarista sorneguer i amè. Entre les seves nombroses activitats, també fa de professor a l'Esmuc.

El principal tret del meu caràcter? Una curiositat omnívora.

La qualitat que més valoro en una persona? Una intel·ligència sensible, afectiva.

El meu principal defecte? Ser tan ruc a vegades, i veure-ho només després.

La meva ocupació preferida? Llegir/fer música, difícil escollir.

El meu somni de benestar? Salut perfecta.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? Haver perdut a la meva mare amb cinc anys. Segurament tindria un caràcter molt diferent.

Què voldria ser? Viure molts anys, 300, 500, i cada 50 anys canviar de vida, professió, país.

On desitjaria viure? A molts llocs al mateix temps, amb un teletransportador sempre a prop.

Quin animal prefereixo? La dona. I no és cap insult. Sóc molt animalista, jo.

Algun so o música que avorreixo? La *bachata*, la tenora i el fil musical.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? *Even in the quietest moments*, de Supertramp, amb el piano nevat a la portada. Recordo molt més, però, el primer que em van regalar, dels pallassos de la tele: *Otro país, otra ciudad* ...

Els meus escriptors preferits? Els que quan estic llegint subratllaria cada pàgina. Canvien molt sovint, ara mateix són Pierre Bergounioux, Adrià Pujol Cruells i Svetlana Alexièvitx.

Els meus personatges de ficció? El narrador prouistià, Ulisses, Sherlock Holmes, l'idiota de Dostoievski, Roy Batty, el replicant de Blade Runner, i qualsevol personatge interpretat per Chishū Ryū o Setsuko Ohara als films d'Ozu.

La pel·lícula de la meva vida? Els primers tres minuts de *L'important c'est aimer* amb la Romy Schneider disculpant-se d'estar fent una pel·lícula horrible, dient que ella és una bona actriu, que això ho fa per menjar. Com escriu Baudelaire, l'art és prostitució.

Els meus intèrprets preferits? Els que són com bruixots, com Horowitz que deia que la música està darrera de les notes. Un bon

Si sou amants del jazz, per força coneixereu l'Albert Bover. Format en la tradició clàssica a Barcelona i en jazz a Nova York, l'haureu vist tocar als principals festivals i sales de concerts del país, sol o en formació de duo o trio amb altres grans de l'escena jazzística. Hiperactiu a les xarxes i a la vida en general, l'Albert és un lector àvid, un viatger infatigable i un comentarista sorneguer i amè. Entre les seves nombroses activitats, també fa de professor a l'Esmuc.

El principal tret del meu caràcter? Una curiositat omnívora.

La qualitat que més valoro en una persona? Una intel·ligència sensible, afectiva.

El meu principal defecte? Ser tan ruc a vegades, i veure-ho només després.

La meva ocupació preferida? Llegir/fer música, difícil escollir.

El meu somni de benestar? Salut perfecta.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? Haver perdut a la meva mare amb cinc anys. Segurament tindria un caràcter molt diferent.

Què voldria ser? Viure molts anys, 300, 500, i cada 50 anys canviar de vida, professió, país.

On desitjaria viure? A molts llocs al mateix temps, amb un teletransportador sempre a prop.

Quin animal prefereixo? La dona. I no és cap insult. Sóc molt animalista, jo.

Algun so o música que avorreixo? La *bachata*, la tenora i el fil musical.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? *Even in the quietest moments*, de Supertramp, amb el piano nevat a la portada. Recordo molt més, però, el primer que em van regalar, dels pallassos de la tele: *Otro país, otra ciudad* ...

Els meus escriptors preferits? Els que quan estic llegint subratllaria cada pàgina. Canvien molt sovint, ara mateix són Pierre Bergounioux, Adrià Pujol Cruells i Svetlana Alexièvitx.

Els meus personatges de ficció? El narrador prouistià, Ulisses, Sherlock Holmes, l'idiota de Dostoievski, Roy Batty, el replicant de Blade Runner, i qualsevol personatge interpretat per Chishū Ryū o Setsuko Ohara als films d'Ozu.

La pel·lícula de la meva vida? Els primers tres minuts de *L'important c'est aimer* amb la Romy Schneider disculpant-se d'estar fent una pel·lícula horrible, dient que ella és una bona actriu, que això ho fa per menjar. Com escriu Baudelaire, l'art és prostitució.

Els meus intèrprets preferits? Els que són com bruixots, com Horowitz que deia que la música està darrera de les notes. Un bon intèrpret ha de ser un xaman, comunicar en un altre pla. El misteri de la música.

Els meus compositors predilectes? J. S. Bach, Gesualdo, T. Monk, Scriabin.

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? La publicitat fa molt de mal.

Els meus pintors predilectes? Brueghel el vell, Cézanne, Hieronymus Bosch.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? No sóc sinestèsic. M'encantaria.

Els meus herois de la vida real? Són anònims, i es desviuen pels altres.

Els meus herois històrics? Una llarga llista de científics i artistes, molt més que reis i generals.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? Ja no se'n fan de discs, quasi.

Un concert inoblidable? Dos: Keith Jarrett trio al Palau a finals dels 80 tocant la *intro* de *My funny Valentine* que surt després a l'*Still Live*, i Fred Hersch tocant *Valentine* al Fòrum al 2011.

Un paisatge preferit? Boscs prepirinencs, més amunt amb pins negres i més avall amb roures, alzines, fagedes i bolets variats.

Els noms que prefereixo? No tinc preferències.

Què detesto més que res? L'estupidesa.

Quins dons naturals voldria tenir? Longevitat, seny, nedar com els